

Συνάντησις δεκάτη:
ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Αστέρια στό σκοτάδι!

Ο φυσικός ούρανός έχει τ' αστέρια, πού μᾶς φωτίζουν καί μᾶς ὀδηγοῦν, ὅταν εἶναι βαθύ σκοτάδι κι ἀσέληνη ἡ νύχτα.

Κάποτε σ' αὐτό τόν τόπο, πού λέγεται Ἑλλάδα, ἦταν πυκνό τό σκοτάδι. Οἱ Ἕλληνες εἶχαν χάσει τήν λευτεριά τους, ἀλλά μαζί μ' αὐτή κινδύνευαν νά χάσουν κι ἄλλα δύο μεγάλα ἀγαθά: «τὴν ἐθνικὴ τους συνείδησι» καί, τὸ σπουδαιότερο, «τὴν Ὁρθόδοξο Πίστι τους». Μά ὁ Θεός δέν ἄφησε τοὺς Ἕλληνες μόνους στό πυκνὸ σκοτάδι τῆς σκλαβιάς. Ἔστειλε ἄστρα φωτεινά πού ἐνίσχυσαν τοὺς σκλαβωμένους, φώτισαν τίς ψυχές τους καί τοὺς βοήθησαν νά μείνουν Ἕλληνες καί Χριστιανοί. Ἔστειλε τοὺς *«Πατέρες τῆς Ἐπαναστάσεως» πού δούλεψαν ἀθόρυβα στά σκοτεινὰ χρόνια τῆς δουλείας γιὰ νά φυτρώσῃ τὸ δένδρι τῆς Ἐπαναστάσεως καί τοὺς *«Πνευματικὸς Πατέρες», πού ἄλλοι βοήθησαν μὲ τὴν διδασχὴ τους κι ἄλλοι διδάξαν μὲ τὴν πτῶσι τους, τὴν μετάνοιά τους καί τὴν ὁμολογία τους.

Γιὰ ἓναν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἄγνωστους ἥρωες τῆς Φυλῆς μας θά μιλήσουμε σήμερα. Εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς «Νεομάρτυρες», τοὺς σπουδαίους αὐτοὺς ἥρωες τῆς Πίστεως καί τῆς Πατρίδος, πού μὲ τὸ αἷμα τους δόξασαν τὸν Χριστὸ καί προετοίμασαν τὴν λευτεριά τοῦ Γένους. Εἶναι ὁ Καλαματιανός

ΔΙΗΓΗΣΙΣ:

Νεομάρτυς, Ἡλίας ὁ Ἀρδούνης.

Βρισκόμαστε στά μέσα τοῦ 17^{ου} αἰώνα. Ἡ Πατρίδα μας στενάζει κάτω ἀπὸ τὴν σκλαβιά τῶν Ὀθωμανῶν. Ὅμως ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ μένει ἀδούλωτη. Μπροστά της πάντα βλέπει τὴν λευτεριά!

Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ σὲ μιά φτωχὴ οἰκογένεια, γεννήθηκε ἓνα ἀγοράκι. Τὸ βάπτισαν Ἡλία. Ἀπὸ μικρὸ παιδί βγῆκε στὴ βιοπάλη. Ἔμαθε τὴν τέχνη τοῦ κουρέα καί δούλεψε μέσα στὴν Καλαμάτα. Ἦταν καλοπροαίρετος καί φρόνιμος. Ἦταν ἄνθρωπος μὲ σύνεσι. Ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν καί οἱ προεστῶτες τῆς περιοχῆς τοῦ εἶχαν μεγάλη ὑπόληψι γι' αὐτὸ καί τὸν συμβουλεύονταν γιὰ διάφορα θέματα.

Ἐκεῖνα τὰ χρόνια οἱ Χριστιανοὶ βασανίζονταν πολὺ. Οἱ Τοῦρκοι τοὺς ζητοῦσαν πολλοὺς φόρους καί τοὺς τυραννοῦσαν. Πολλοί, ἐπειδὴ δέν ἄντεχαν τὰ βασανιστήρια, ἀναγκάζονταν ν' ἀλλαξοπιστήσουν. Ἦταν τρομερό! Ἕλληνας, «Χριστιανός», ν' ἀλλαξοπιστήσῃ! Οἱ ἄλλοι τὸν θεωροῦσαν πλέον πεθαμένο.

Ὁ Ἡλίας ὑπέφερε πολὺ. Πονοῦσε ἡ καρδιά του. Μιά μέρα καθὼς συζητοῦσε μ' ἓναν προεστὸ γιὰ τοὺς βαρεῖς φόρους τοῦ εἶπε: Οἱ Ἕλληνες δέν ἀντέχουν ἄλλο. Πρέπει μὲ κάποιον τρόπο νά βοηθηθοῦν. Δέν μποροῦν νά πληρώσουν τὰ χρεῖα τους. Ὑπάρχει φόβος κάτω ἀπὸ τέτοια πίεσι ὅλοι ν' ἀλλάξουν Πίστι, νά Τουρκέψουν. Μὴν ἐπιτρέψετε κάτι τέτοιο. Φυσικά οἱ προεστοὶ τὸν διαβεβαίωσαν ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι σταθεροὶ στὴν πίστι τους καί δέν ὑπῆρχε κανένας τέτοιος κίνδυνος.

Καί ὅμως, ὁ κίνδυνος ὑπῆρχε. Ἀκοῦστε, παιδιά. Πῶς ἔγινε; Πότε; Κάτω ἀπὸ ποιές συνθῆκες; Τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ δέν ἔχει τόση σημασία, ὅση ἔχει τὸ ὅτι αὐτὸς ὁ νέος, ὁ Ἡλίας, πού τόσο πολὺ φρόντιζε γιὰ νά μὴν ἀλλαξοπιστήσῃ κανένας Ἕλληνας, ἀπὸ τὴν μιά μέρα στὴν ἄλλη βρέθηκε νά κυκλοφορῇ μὲ κόκκινο φέσι, πρόδωσε τὸν Κύριο κι ἀσπάρθηκε τὸν Μωάμεθ. Ἀπὸ Ἡλίας ἔγινε Μουσταφᾶς κι ἀπὸ Ἕλληνας, Τοῦρκος. Ποιός; Ὁ Ἡλίας, πού τόσο πολὺ ἀγαποῦσε τὴν Πατρίδα καί τὴν Ὁρθόδοξία του, μὲ κόκκινο φέσι, Τοῦρκος. Τὸν βλέπουν οἱ Ἕλληνες καί θλίβονται, στενοχωροῦνται. Ἀλλὰ κι ὁ ἴδιος βαδίζει μὲ κατεβασμένο τὸ πρόσωπο στὴ γῆ. Εἶναι θλιμμένος, μελαγχολικός. Ντρέπεται ν' ἀντικρύσῃ τοὺς συμπατριῶτες του. Μιά δυνατὴ φωνὴ συνέχισεν τὸν ρωτᾷ. Ἡλία, γιατί τὸ ἔκανες; Γιατί ἀρνήθηκες τὸν Σωτῆρα Χριστὸ μας; Γιατί πρόδωσες τὴν πίστι σου; Μιά φωτιά εἶχε ἀνάψει μέσα του καί δέν τὸν ἄφηγε νά ἡσυχάσῃ. Ἦταν ἡ «συνείδησίς» του.

Ὁ Ἡλίας σύντομα συνέρχεται, καταλαβαίνει τί ἔγινε, κλαίει, προσεύχεται θερμὰ στὸν Κύριο. Ζητᾷ συγχώρησι. Ψάχνει νά βρῇ τὴν γαλήνη πού κάποτε εἶχε. Χωρὶς καθυστέρησι βρίσκει ἓνα Πνευματικὸ, γονατίζει μπροστά του καί μὲ παλλόμενον σῶμα, κεφάλι σκυφτὸ καί δάκρυα στά μάτια ἐξομολογεῖται τὸ βαρὺ του ἀμάρτημα. «Πάτερ, βοήθησέ με, ἐπραξα βαρύντατο ἀμάρτημα, ἀρνήθηκα τὸν γλυκύτατό μου Ἰησοῦ». Ναι, σάν ἄλλος Πέτρος, ἔκλαψε πικρά. Ὅμως, ἐδῶ στὴν Καλαμάτα, οἱ τύψεις καί ἡ ντροπὴ δέν τὸν ἀφήνουν νά ἡσυχάσῃ γι αὐτὸ ἀφήνει τὰ ἐγκόσμια καί πηγαίνει στὸ Ἅγιον Ὅρος, πιστεύοντας πῶς πάνω κεῖ στό βουνὸ τῆς ἡσυχίας καί τῆς προσευχῆς θά γαλήνευε. Ζητᾷ ἐσυγγνώμη ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὸ ἀμάρτημά του, τηρεῖ τὸν κανόνα καί τὸ ἐπιτήμιό του, γίνεται μοναχός κοντὰ σ' ἓναν ἅγιο Γέροντα καί σ' αὐτὸν ἐξομολογεῖται τίς σκέψεις του.

Ἐπὶ ὀκτῶ χρόνια ζοῦσε μέσα σ' ἓνα κελλὶ μὲ προσευχὴ καί δάκρυα, νηστεία καί ἄσκησι. Ὅμως τὰ λόγια τοῦ Κυρίου δέν τὸν ἄφηναν νά ἡσυχάσῃ: «ὅποιος μὲ ἀρνηθῇ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων θά τὸν ἀρνηθῶ κι

ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς μου». Ἔτσι ἓνα πρωὶ λέγει στὸν γέροντά του. «Δέν μπορῶ ἄλλο, θά πάω κάτω νά ὁμολογήσω τὴν πίστι μου κι ἂν εἶναι θέλημα Θεοῦ, νά ἐξαγνισθῶ μέ τὴν δωρεά τοῦ μαρτυρίου».

Βλέποντας ὁ γέροντάς του πόσο ζωηρὰ ἐπιθυμοῦσε τὴν ἐξιλέωσι μέσῳ τοῦ μαρτυρίου, τοῦ εὐχήθηκε ὁ Θεός νά τὸν ἐνισχύη νά μείνῃ **«σταθερός»** μέχρι τέλους στοῦ δύσκολο ἀγῶνα του καὶ τὸν συνεβούλευσε νά προσέχη πολὺ διότι ὁ διάβολος θά τὸν πολεμοῦσε.

Φθάνοντας στὴν Καλαμάτα, ἔτσι μέ τὰ καλογερικά ὅπως ἦταν, μπῆκε σέ μιὰ Ἐκκλησία, λειτουργήθηκε, κοινώνησε τὰ Ἄχραντα Μυστήρια, προσευχήθηκε στό Θεό θερμά καὶ ἀκλόνητος προχώρησε στὴν ἐκτέλεσι τῆς ἀποφάσεώς του, μέ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Κύριος θά τὸν ἐνισχύσῃ στὸν ἀγῶνα του.

Μιά μέρα, ἐνῶ περπατοῦσε στὴν ἀγορά, κάποιος τὸν ἀναγνώρισε καὶ τὸν φώναξε: Ἔ, Μουσταφᾶ. Μά ὁ μοναχός τοῦ δηλώνει πῶς εἶναι ὁ «Χριστιανός» Ἡλίας. «Ὁρθόδοξος» μοναχός καὶ ὄχι Τοῦρκος.

Τὸ νέο κυκλοφόρησε γρήγορα. Τὸ μαθαίνει ὁ Καδῆς. Καὶ νά, ὁ Ἡλίας μπροστά στό Τοῦρκο δικαστή. Ἐκεῖ ὁμολογεῖ μέ θάρρος τὴν «Ὁρθόδοξο πίστι» του! Ἀμέσως τὸν φυλακίζουν μέ τὴν κατηγορία ὅτι πρόδωσε τὸ Ἰσλάμ, πού ἀσπασθηκε μέ τὴν θέλησί του. Τὸν βασάνισαν ἄγρια, ἀλλά αὐτός δέν ἔπαυσε νά ὁμολογῇ **«Χριστόν»**. Ἐξαγριώνεται ὁ δικαστής. Πάρτε τον καὶ **«κάψτε τον»** φωνάζει.

Στό δρόμο πρὸς τὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου, στὴν τοποθεσία Βέλιουρα, ἓνας δήμιος κτυπᾷ τὸν Ἅγιο μέ σπαθί. Τὸν πληγώνει στὴ δεξιὰ ὠμοπλάτη. Τὸ αἷμα τρέχει, ὁ μάρτυρας πονάει, ἀλλά βαδίζει μέ θάρρος ψάλλοντας: **«ἐάν γάρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακά, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ»**, (ψαλμ. κβ' 4) Σέ λίγο φθάνουν στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου! Ἐκεῖ, δίπλα στὴν ἀναμμένη φωτιά, ὁ Ἅγιος γονατίζει, κοιτάζει πρὸς τὸν οὐρανό, σηκώνει τὰ χέρια καὶ στέλνει τὴν τελευταία εὐχαριστήρια προσευχή του ἀπὸ τῆ γῆ. Σέ λίγο τὸ σῶμα του βρίσκεται πάνω στὴ φωτιά, μά ἡ ψυχὴ του πετᾷ ἡσυχῇ πλέον στὸν οὐρανό, κοντὰ στὸν Κύριο.

Ἦταν ἡ 31^η Ἰανουαρίου τοῦ 1686!

Οἱ Χριστιανοὶ τὰ μεσάνυχτα πλήρωσαν τοὺς φύλακες, πῆραν τὸ Ἅγιο Λειψανό του καὶ τὸ ἐνταφίασαν μέ εὐλάβεια. Ἐπάνω στὸν τάφο τοῦ μάρτυρα χτίσθηκε τὸν 18^{οῦ} αἰῶνα μιὰ μικρὴ Ἐκκλησία πρὸς τιμὴν του, ἀλλά ἐπειδὴ οἱ Τοῦρκοι δέν ἐπέτρεψαν νά φέρῃ τὸ ὄνομά του οἱ Χριστιανοὶ τὴν ἀφιέρωσαν στὴν μνήμη τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων. Ἡ Ἅγια κἀρα τοῦ Μάρτυρα φυλάσσεται στὴν Ἰ. Μ. Βουλκάνου Μεσσηνίας.

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ:

Θαυμασμό καὶ δέος προκαλοῦν ὅλοι οἱ Μάρτυρες καὶ Νεομάρτυρες! Θαυμάζουμε τὸν τρόπο πού ἔζησαν, τὸ θάρρος καὶ τὴν καρτερία τους, ἀλλά ἰδιαίτερα μᾶς συγκινεῖ τὸ μαρτυρικό τέλος τους.

Διαβάζοντας τὸ συναξάρι τοῦ σημερινοῦ Ἁγίου πού θά σταματούσατε;

Φυσικά στὴν προδοσία. Ἡ πτώσις τοῦ νεαροῦ Ἡλία τραβᾷ τὴν προσοχή μας. Ἔνας τέτοιος νέος ν' ἀλλαξοπιστήσῃ!

Πῶς; Γιατί; Τί ἔφταιξε;

Τίποτα! Θεία Οἰκονομία! Ὁ Θεός τὸν εἶχε πλάσει γιὰ μεγάλα! Ἐπέτρεψε νά πέσῃ πολὺ χαμηλά γιὰ νά τοῦ δοθῇ ἡ ἀφορμὴ γιὰ τὴ μεγάλη **«θυσία»!** Ἦταν εὐλογία Θεοῦ! Πῆρε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου.

Τί ἐνεργοποιήθηκε ἀμέσως μετὰ τὴν προδοσία;

Μιά φωτιὰ ἄναψε μέσα του, πού δέν τὸν ἄφηνε νά ἡσυχάσῃ. Ἦταν ἡ συνείδησίς του.

Θυμᾶστε κάποιον ἄλλο πού πρόδωσε τὸν Κύριο; Τί ἔκανε γιὰ νά ἡσυχάσῃ;

Βεβαίως! Ὁ Ἰουδᾶς καὶ ὁ ἀπ. Πέτρος. Ὁ Ἰουδᾶς κατάλαβε τὸ λάθος του, ὅμως δέν ζήτησε συγγνώμη, ἀλλά **«ἀπελθὼν ἀπήγατο»**. (ἀνεχώρησε καὶ ἐπῆγε καὶ ἐπνίγη μέ σχοινί). Ἐνῶ ὁ Πέτρος μόλις κατάλαβε τὸ ἀμάρτημά του βγῆκε ἔξω καὶ ἔκλαυσε πικρῶς.

Ὁ Ἡλίας τί ἔκανε γιὰ νά ἡσυχάσῃ τὴν συνείδησίς του;

Πῆγε καὶ ἐξομολογήθηκε. Ὑστερα πῆγε στό Ἅγιον Ὄρος. Τελικὰ κατέβηκε στὴν Καλαμάτα καὶ μαρτύρησε.

Τί ἤθελε, δηλαδή, νά ἀποκτήσῃ;

Συνείδησι καθαρὴ! Καὶ τὴν ἀπέκτησε ὅταν δημόσια ὠμολόγησε τὴν πίστι του εἰς τὸν Ἔνα καὶ Τριαδικό Θεό. Ὅταν οἱ δήμοί του τὸν ἔρριξαν πάνω στὴ φωτιά, ἡ ἐξωτερικὴ φωτιὰ ἔσβησε τὴν ἐσωτερικὴ καὶ γαλήνεψε. Τί μᾶς διδάσκει μέ τὴν ζωὴ του ὁ νεομάρτυρας Ἡλίας;

ΣΥΝΘΗΜΑ: «Ἀγάπη στό Χριστό μέχρι θυσίας»!

Πολλὰ μᾶς διδάσκει μέ τὴν ζωὴ του ὁ Ἅγιός μας. Ἐμεῖς ὅμως σήμερα ἄς πάρουμε μόνο αὐτά: Νᾶμαστε **✠**στερεοὶ στὴν πίστι μας **✠** νά ὁμολογοῦμε τὸν Κύριον χωρὶς κανένα φόβο, **✠** ὁ,τιδήποτε κάνουμε πάντα νά ἀρχίζουμε μέ προσευχή, **✠** νά ζητοῦμε τὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου καὶ **✠** συχνὴ ἐξομολόγησι καὶ ὑπακοή στὸν πνευματικό μας γιὰ νά ἀποφύγουμε τίς πτώσεις. Ἀλλά κι ἂν παρ' ὅλα αὐτὰ πέσουμε, νά θυμώμαστε πῶς ὑπάρχει κι ἡ **«μετάνοια»**. Ὁ Κύριος περιμένει μέ ἀπλωμένο τὸ χέρι νά μᾶς πιάσῃ, ἀρκεῖ ἐμεῖς ν' ἀπλώσουμε τὸ δικό μας.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ: «Οὐράνιε Πατέρα μας, γιὰ σένα ἀξίζει κάθε θυσία, καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς μας ἀκόμη, διότι σὺ εἶσαι ὁ Σωτὴρ καὶ ὁ Λυτρωτὴς μας. Ἀξίωσέ μας ποτέ νά μὴν σέ προδόσουμε, ἀλλά νά τὰ θυσιάσουμε ὅλα πρὸς χάριν σου, καὶ χάρισέ μας τὴν οὐράνια βασιλεία σου. Ἀμήν».

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Παιδιά τῆς Ἐκκλησίας. (Αρχιμ. Δ. Ἀεράκη). Τὸ «Συναξάρι» τοῦ Ἁγίου.

